

Η ΔΙΑΦΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμψν ήθησεως και υπό του Ομοσυνέτου Παιδαγωγικού Κρατογυμνασίου ως ἀνάγνωσμα ήμιστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εξωτερικοῦ: Εξωτερικοῦ:
 Ετήσιον... δρ. 8.— Ετήσιον... φρ. 10.—
 Εξαμήνιος... 4,50 Εξαμήνιος... 5,50
 Τριμήνιος... 2,50 Τριμήνιος... 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τῆν 1ην ἡμέταν μηνίς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Βασικῶν, λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένων ἔτην, Α' και Β' περιόδου
 πρῶνται ἑμιστον λαπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδὸς Ἐδερμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰανουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 6

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANDEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, υἱὸς τοῦ ἄριστου Κορμά, φονευθέντος εἰς μάχην ὀπίσθεν ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βοναπάρτου, καὶ ὁ μικρὸς Εὐγένιος Μπαρράς, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Μπαρράς, μακαρομηθέντος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, παρουσιάζονται πρὸ τοῦ στρατηγοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου, ὁ μὲν Εὐγένιος διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κατεσχεθεῖς ξίφος τοῦ πατρὸς του, ὁ δὲ Λουδοβίκος διὰ τὴν πληρωθῆν τὸν λογαριασμὸν μιᾶς σολῆς, τὴν ὅσων ὁ πατήρ του εἶχε κάμῃ διὰ τὸν Βοναπάρτην. Τὰ αἰτήματα τῶν δύο παιδίων, ἐπιτόλμως διατυπωθέντα, γίνονται δεκτά· καὶ ἀπέχονται ἀπὸ τοῦ Διοικητήριου, ὁ μὲν πρῶτος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ λάβῃ τὸ πατρικὸν ξίφος καὶ θὰ προστατευθῇ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, ὁ δὲ δευτερός μετὰ τὰ χρήματα τοῦ λογαριαμοῦ του.

Ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Λουδοβίκος, ὑπερήφανος διὰ τὴν τόλμην του, ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ Εὐγενίου καὶ τὸ εἶπε θριαμβευτικῶς:

— Καλὰ δὲν τοῦ εἶπα αὐτοῦ τοῦ κυρίου Βοναπάρτη;

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Εὐγένιος· μειδιών, ὅτι ἐράνη εὐθερὰ ὑπομονητικῶς.

— Μὰ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλοῦς, ὑπέλαθεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ μετ' ὀλίγων προσέθεσε συγκεκνημένος:

— Ἄν ἦταν ἐκεῖ νὰ με ἴκουσ ὁ πατέρας μου, πόσο θὰ ἔμενε εὐχαριστημένος!

Ἔπειτα, κραταλίζων, ἐπὶ τῆς παλά-

μης του τὰ δύο χρυσοῦ νομίσματα, ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, εἶπε:

— Νὰ, μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ ἡ μητέρα μου θὰ περάσῃ τοῦλάχιστον 15 μέρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΡΑΣ

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦτο φωταγωγημένον. Ὁ Μπαρράς, ὁ Διευθυντής, εἶδε

«Ὁ Μπαρράς καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἐπέβρασαν πλησίον τοῦ μικροῦ λακί...» (Σελ. 46, στ. γ')

μὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων ἑσπέρων, μετὰ τὰς ὁποίας ἤθελε νὰ θαυμάσῃ τοὺς Παρισίους.

Ἐπιστάσας μετὰ τοὺς ἡγεμονικοὺς τοῦ τρόπου τοὺς ἄλλους Διευθυντάς, ἀπεκαλεῖτο «Βασιλεὺς τῆς Δημοκρατίας» καὶ ἤρρεσεν εἰς ἓνα εὐθύμιον λαόν, ὁ ὁποῖος, ἀρῶν ἔραγε τὰς ἐλευθερίας «μετὰ τὸ κουτάλι», ἤρχιζε νὰ ποθῇ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ πρῶην καθεστῶτος.

Διὰ τοῦτο αἱ ἐσπερίδες τοῦ Λουξεμβούργου ἦσαν τώρα κοσμαγάπητοι. Ὅλοι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις συνέφεραν ἐκεῖ μετὰ μιαν ὄρεξιν γαρῶς καὶ διασκεδάσεως τῶσφ μᾶλλον ζωηράν, καθ' ὅσον ἐπὶ πολὺ εἶχε μείνη ἀνικαθάρτοιτος. Καὶ μεταξὺ τῶν βασιλισσῶν τῶν ἑσπέρων τούτων, διακρίνετο ἡ Ἰωσηφίνα Μπαρράς, ἡ φίλη τῆς κυρίας Ταγιέν.

Δὲν ἔλειψε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λουξεμβούργον καὶ τὴν ἑσπέραν αὐτήν. Καὶ ἐνῶ ἡ ὥραία γῆρα τοῦ στρατηγοῦ ἐπιγυροῦσεν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ἀνακτόρου, ὁ Λουδοβίκος, καθήμενος παρὰ τὸ ἐδάλιον τοῦ ἀμαξήλατου, εἰς τὴν αὐτὴν ὅπου ἦσαν ἀκαθίστατα κάμαξια, διεσκεδάζετο πολὺ. Ἐκπύτταζε νὰ περνοῦν ἐμπροσθέν του καὶ νὰ νέμωχωνται τὴν ἐξωτερικὴν κλιμακία, τὰς ὥραίας κυρίας μετὰ τὰς ἐσπασίμους ἐνδυμασίας των, τοὺς ἀξιωματικούς ἐν μεγάλῃ στολῇ, τοὺς βουλευτάς καὶ τὰς ἄλλας ἐπισημότητας μετὰ τὰ χρυσοκέντητα φράκα.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκαπιδῆς του, ὁ μικρὸς λακίς ἤμπορούσε νὰ βλέπῃ, μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια, τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν μέγαν κατὰ φωτον προθάλαμον τοῦ ἀνακτόρου, τὸν ὁποῖον ἐπερνοῦσαν οἱ προσηκεκλημένοι, διὰ νὰ εἰσεέλθουν εἰς τὰς δια-

φόρους αἰθούσας. Αὐτὸ δὲ τὸ θέαμα τὸν ἐνδιέφερε τόσο, ὥστε ἠρτήθη νὰ κολουθήσῃ τὸν «κ. εἰκόνομον» εἰς τὰ ἰσχύια τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου προσεφέροντο ἀναμφυκτικὰ εἰς τοὺς βεσθητοὺς. (Ὅπως οἱ Δημοκρατικοὶ ἐνόμαζον τότε τοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι ὅμως, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐνόματος, ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε ὑπῆρέται ὅπως καὶ πρῶτα.)

Ὁ Λουδοβίκος ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν γο-

δεν, διά να βεβαιωθεί αν όσα τή ελεγε καθέκαστην δ κ. Δεσπρά περί της παρακμής της χορευτικής τέχνης, ήσαν ακριβή. Το αληθές είναι, ότι ή νέα εκείνη αυτοσχέδιος αριστοκρατία δεν είχε προσθάσει ακόμη να μάθη τα όρια, μόνον όυ έτα και τας χαριτωμένας γκα-βότας που έχόρευεν άλλοτε ή παλατά, ή αλήθινή. Διά τούτο οι προσκεκλημένοι του Μπαρράς μόλις και μετά βίας έχόρευαν καμμίαν κανδρίλλιαν, και έπρότιμούσαν να περιφέρονται κατά ζεύγη και να ανταλλάσσον χαιρετισμούς, τούς όποιους προσεπάθον να κάνουν πομπώδεις.

Άλλοι συνώδουντο περί τας τραπέζας του παιγνιδίου και έρριπτον χρυσά νομίσματα επί του κρασίνου τάπητος, δοκιμάζοντες την τύχην των με Μπουγιόταν ή με Φαραώ. Οι Μουσκαδίνου, με τα ύψηλά εκ μουσελίνης περιλαίμια και με τας μακράς ρεδεγκότας, των όποιων αι ούραι έσύροντο κατά γής, έπηγαίνοντο καθ' όμιλους, έπιτηδευόμενοι κομψότητα τρόπων εξεζητημένην και γελόιαν.

Ένώ ο Λουδοβίκος, ό όποιος κατήληθεν έν τώ μεταξύ από το εδώλιόν του και εκόλλησε την μύτην του εις τα τιά-μια, διά να βλέπη καλλίτερα, διεσκέδαζεν υπερβολικά με το θέαμα, ήκουσεν έξασμα μίαν δυνατήν φωνήν, ή όποια έφώναζεν από την έξωτερικήν κλίμακα:

Οι άνθρωποι της πολιτείας Μπω-αρναί!

Ορμήσαν, εκπληκτος ότι ή κυρία του θαπήρχετο από τον χορόν τόνον ένωρίς, και εύρέθη απέναντι ένός υπρέτου, ό όποιος, αναγνωρίσας την κυανήν του λι-βρέαν, τώ ειπεν:

Η πολιτίς, μικρέ, σε ζητεί... Πή-γαινε να εύρησ στην άμαξά της τή σάρ-πα της και το τσαντάκι της, που τα έ-λησθόνθη, και φέρε της τα εις το σα-λόνι του Διευθυντού.

Περιχαρής δι' αυτήν την παραγγελ-λιαν, ή όποια τώ έπέτρεπε να έισχωρή-ση εις το ανάκτορον, ό Λουδοβίκος δεν έζήτησε περισσοτέρας εξηγήσεις και έ-αρεξε να εύρη εις την άμαξαν τα ζητού-μενα πράγματα.

Όταν εύρέθη εις τον μεγάλον προ-θάλαμον, κρατών την σάρπαν και το τσαν-τάκι, προς στιγμήν τα έσάστισεν. Όλόγυ-ρα του ήνοιγοντο κατάρτοι αιθούσαι, και δεν ήξευρε προς ποίον μέρος έπρε-πε να διευθυνθή διά να εύρη την κυριαν του.

Επιτέλους είδεν ένα υπρέτην, ό ό-ποιος διεδύχισε τον προθάλαμον φέρων δίσκον με αναφυκτικά, και τον έσταμά-τησαν.

Από πού πρέπει να περάσω, φί-λε μου, διά να πάω στο σαλόνι του Διευθυντού; τον ήρώτησεν εύγενώς.

Από εκεί, απεκρίθη, ό υπρέτης, δείχνων μίαν χαμηλήν θύραν, ή όποια εύρίσκετο εις το άκρον της στοάς. Πάρ-σιτα τό διάδρομο.

Ο λακός της Ίωσηφίνας ήκολούθησε την διεύθυνσιν του του έδειξαν. Ο μι-κρός διάδρομος ήτο έρημος και σχεδόν σκοτεινός, προπάντων διά τον έξερχό-μενον από τας φωταγωγημένας αιθού-σας. Ο Λουδοβίκος έν τούτοις έπρο-χώρησε προς το φώς, το όποίον έφαινε-το εις την έσχαιάν του διαδρόμου, και είσληθεν εις έν ειδος βιβλιοθήκης, τα παραθύρα της όποιας έκλειπαν προς τούς κήπους. Αυτό να ήτο το σαλόνι του Διευθυντού; Ο μικρός δεν ήξευρε.

Θαμνώμενος από την λαμπρότητα των μεγάλων αυτών έρημων δωματιών, ή-τοιμάζετο να έπιστρέψη, όταν τή έφάνη διη ήκουσε την γλυκαίαν και μελωδικήν φωνήν της κυρίας του.

Ναι, αυτή ήτο. Συνωμίλει με κάποιον όπισω από το καταβασιμένον εκείνο πα-ραπέτασμα.

Το πρώτον του κίνημα, ή πρώτη του σκέψις μάλλον, ήτο να το σηκώσ, διά να δώσ, εις την Ίωσηφίναν τα πράγμα-τα που της έφερε φορηθείς όμως μήπως θα έφαινετο άδιακριτος, εκάθησεν εις ένα σκαμνάκι και απέσπασε να περιμένη εκεί έως να εξέλθ, ή κυρία του ή έως να περάσει κανένας υπρέτης του άνακτό-ρου. Έν τώ μεταξύ ή συνομιλία έξηκο-λούθει και αι φωναι έφθαναν εύκρινές μέχρι του μικρού λακέ. Κατ' αρχάς δεν έδωσε προσοχήν, έπειτα όμως μερικά λέξεις έκίνησαν την περιέργειάν του, και ήκροάσθη.

Φίλιπτε Μπαρράς, έλεγεν ή Ίω-σηφίνα, θα σας ζητήσω μίαν συμβουλήν.

Ξεύρετε καλά, ώραια μου κυρία, απεκρίθη ή φωνή του Διευθυντού, ότι τρέφω διά σας το μεγαλύτερον ένδιαφέ-ρον... Έμπρός λοιπόν, περί τίνος πρό-κειται;

- Περί του γάμου μου.
- Μπάρ;
- Ναι, με βιάζον κολύ.
- Και με ποίον;
- Με τον στρατηγόν Τρυγητήν.
- Τον Βοναπάρτην;
- Μάλιστα... Θέλει να νάντικαταστήσ, τον πατέρα του Εύγενίου και της Όρ-τενσίας.

Βραχεία στιγμή διεδέχθη την δήλωσιν αυτήν, και ένώ ό Διευθυντής έδίσταζε να είπ, εις την Ίωσηφίναν την γνώμην που περί του μνηστήρος, ό Λουδοβίκος έσυλ-λογιζέτο, διότι ή είδησις, την όποιαν έ-μάνθανεν ούτω, τον ένδιέφερον άμέσως.

Έάν ή κυρία του υπανδρεύετο τον Βο-ναπάρτην, θα είχε λοιπόν εις το έξης ως κύριον τον έχρόν του, τον άνθρωπον, ό όποιος του έσκότισε τον πατέρα, εκεί-νον τον όποιον πρό όλίγων ακόμη έβδο-

μάδων ετόλμησε η αντιμετώπιση και να τώ παρουσιάσ, τον ανεξάρτητον λοχα-ριασμόν; Ουχι, αδύνατον! Θα ήναγκα-ζετο να φύγει την θέσιν του και θα έπιπτε πάλιν εις την καμπόυραν της πτω-χής μητέρας του...

Επλησίασεν ακόμη την θύραν, δια να μη χάσ, ούτε λέξιν έν της συνομιλίας, ή όποια θα όριζε την τύχην του.

Τώρα ώμιλούσεν ό Μπαρράς.

Όραια μου κυρία, έλεγε, δεν είμ-πορώ παρα να σας συγχαρώ διά την έλχο-γήν σας. Ο Βοναπάρτης μου φαίνεται αξιωματικός με μέλλον.

Ίσως, απεκρίθη ή Ίωσηφίνα, άλλα δεν έχ, παρα το σπαθί του.

Ξεούρει όμως να το μεταχειρισθ.

Δεν είναι εύμορφος.

Ο Μπαρράς έγέλασε.

Συμφωνώ ότι δεν είναι ούτε Αδω-νις ούτε Απόλλων, κάποιον θέληγητρον όμως δυνατόν και όλωςδιδούλου ξεχωρι-στόν αναδίδεται από το σύνολόν του. Τα έντονα χαρακτηριστικά του, ή όλιγολο-γία του, τα ζωηρά και διαπεραστικά μά-τια του, κάνουν ένα άνθρωπον όχι κοι-νόν, ακουστή με και πάρτε τον!

Με φοβίκατε.

Δεν είσθε ή μόνη, απεκρίθη ό Μπαρράς φαιδρός, ό Βοναπάρτης φοβίζει ακόμη και τούς συναδέλφους μου.

Όστε με προτρέπατε να γίνω σύ-ζυγός σου;

Με όλη μου την καρδιά, και ως γαμήλιον δώρον μάλιστα, θα του δώσω την αρχιστρατηγίαν του στρατού της Ί-ταλίας.

Εύχαριστώ.

Έλάτε, κυρία μου, ως πάμε άμέ-σως να συγχαρώμεν τον Βοναπάρτην.

Το παραπέτασμα παρεμπόδη. Ο Μπαρράς και ή Ίωσηφίνα έπέρασαν πλη-σίον του μικρού λακέ χωρίς να τον ίδου. Ητο τόνον ταραγμένος δι' ό,τι είχεν ακούσ, ώστε έμεινεν άκίνητος εις την σκιάν, χωρίς να συλλογισθ, να δώσ, εις την κυριαν του την σάρπαν και το τσαν-τάκι που της είχε φέρ.

Μετ' όλιγον έπέστρεψεν εις την αυ-λήν, ό δε Γκιωτιέ, ό όποιος, αφού έ τ σ ου-ξεν αρκετά ποτήρια, είχεν επανέλθ, εις την άμαξάν του, τον υπεδέχθη πολύ άσχημα.

Έτσι φεύγουν, τώ έφώναζε, χωρίς να πούν λέξιν, και αφήνουν τάχα μοναχά; Έσπερ' απ' αυτό που έμαθεν, ό Λου-δοβίκος δεν είχε πλέον καμμίαν όρεξιν να δέχεται σιωπών τας παρατηρήσεις του βαναούσου άμαξά.

Έτσι μου άρεσε να φύγω, απε-κρίθη, και έτσι έφυγα.

Ο Γκιωτιέ απέμεινεν εκπληκτος πρό της αθάδους αυτής γλώσσης, την όποιαν πρώτην φωνήν ήκουεν εκ μέρους του πακινού και εύπειθούς Λουδοβίκου.

Παληγοπαίδο! ανέκραζε μανιωδώς ύφωνών το μαστίγιόν του. Τι έπαθες, μω-ρέ, και μιλάς έτσι 'ς έμένα, ετόν κύριο οίκονόμο!

Ο μικρός λακός ύψωσε τούς ώμους περιφρονητικώς.

Δεν σ' έχω ανάγκη, απεκρίθη, γιατί αύριό φεύγω από το σπίτι σας, αυτό έπαθα!

Ο Γκιωτιέ δεν έπρόσθεσε να συνέλθ, από την έκπληξιν του, όταν ήκουσε να τον φωνάζουν και δώσας εις τούς δύο του ήπους την καρτσιαν που προώρι-ζε διά τον Λουδοβίκον, έπλησίασε την έξώτερικήν κλίμακα, επί της όποιας πα-ρουσιάσθη ή λευκή σιλουέττα της κυ-ρίας του.

Ο Λουδοβίκος δεν έτρεξε διόλου, ό-πως ήτο το καθήκον του λακέ, να νοίξη την θυρίδα της άμαξής. Άλλως τε και αν το έκαμνε, θα έφθανεν πολύ άργά: ένας στρατηγός, άσκεπής, άκτινοβολών από χαράν, έσπευσε να τον αναπληρώσ.

(Έπειτα συνέχισ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ παρα-μονήν των Χριστου-γέννων και την παρα-μονήν της Πρωτοχρο-νιάς, μαθηταί των αθηναί-κων σχολείων περιερχόμενοι καθ' όμιλους σπιτία και μαγαζιά, έλεγον

τά κάλαντα. Άλλοι ύπέρ του έθνικου Στόλου, άλλοι ύπέρ του Φθισιατρείου ή δεν είξεύρω ποίου φι-λανθρωπικού Ίδρύματος, και άλλοι ύπέρ αποφυλακίσεως των δια χρέη φυλακι-σμένων.

Νομίζω, ότι οι τελευταίοι αυτοί διε-θεσαν τα χρήματα του έράνου των καλ-λίτερα. Ούτε ό έθνικός Στόλος γίνεται με δικαιοσύνη ή τριακοσία δραχμάς, — σιγά σιγά εις τον ώκεανόν των εκμπομπω-ρίων, που απαιτεί ή αγορά ένός μένου θωρηκτού, — ούτε έν φιλανθρωπικόν Ί-δρυμα θα ώφελείτο ή θα ώφελούσε ση-μαντικώς με ένα τόνον μικρόν ποσόν.

Άλλα και πενήγτα, και τριάντα, και είκοσι κολλάκια δραχμαί φθάνουν διά ν' ανακτήσ, ένας δυστυχής φυλακισμένος την έλευθερίαν του. Δεν θέλω να πεί, ότι έπειδή διά τον Στόλον χρειάζονται

εκατόν ημάδες εκατομμυρίων, δεν πρέπει να γίνωνται έρανοι ύπέρ αυτού ή να γο-ράζωνται τα λαχεία. Φασούλι στο φα-σούλι, γερμίζε το σακκούλι. Άλλ' ό-ταν υπάρχουν πτωχοί άνθρωποι, δυστυ-χείς οικογενειάρχαι, φυλακισμένοι μόνον και μόνον διότι χρεωστούν και δεν έχουν να πληρώσουν, ό ύπέρ αυτών έρανος είναι σκοπιμώτερος, άποτελεσματικώτερος" εί-νε δε ούτως ειπείν άμεσιώτερα κοινωνική ανάγκη ναποφυλακισθ, ένας άνθρωπος, κρατούμενος χωρίς λόγον, παρα ν' άγχο-ρασθ, π: χ: ό κοινός της σημαίας ένός θωρηκτού ή ένα μάρμαρον διά την πρό-σφιν ένός νοσοκομείου. Διότι με τα χρήματα που θα μαζευθούν από κάλαντα, δεν είναι βέβαια δυνατόν ναγορασθ, τί-ποτε περισσοτέρον. Αποφυλακίζονται ό-μως μία χαρα δέκα και είκοσι άνθρωποι.

Είνε εύγενές, ώραιον, γενναίον και φιλόανθρωπον δι' ένα μαθητήν να φάλλ, προθύμως τα κάλαντα δια τοιούτον σκο-πόν. Έπαινώ όλοψύχως τούς αθηναίους μαθητάς, που είχαν την πρωτοβουλίαν του τόνον εύρωγτικόν έράνου. Νομίζω έν τοίτοις ότι ύπάρχει και άλλος τρό-πος, διά να έργασθ, κανείς άποτελε-ματικώτερα προς αποφυλάκισιν των δια χρέη φυλακισμένων: Να κάμη δηλαδή όστε να μην ύπάρχουν πλέον τοιούτοι δυστυχείς εις την κοινωνίαν.

Πώς; θα μείνωτρετε. Υπάρχει, α-λήθεια, τρόπος να λείψ, αυτή ή βαρ-βαρότης και να έρημωθούν μίαν ήμέραν αι φυλακαι από τούς πολυπληθείς αυ-τούς καταδικούς — και είναι χιλιάδες εις την Έλλάδα! — που το μόνον των έγ-κλημα είναι ότι δεν έχουν λεπτά;

Ναι, αγαπητοί μου, ύπάρχει. Έάν το θέλσουν όλοι οι άνθρωποι, ή τουλάχιστον οι περισσοτέροι, ή βαρβαρότης εκλείπει. Διά να το θέλσσουν δε όλοι οι άνθρωποι, τι απαιτείται; Πρώτον να το θελήσωμεν ήμεεις, και έπειτα να πεί-ση καθείς μας όσους είμπορεί περισσο-τέρους. Καλά και τα κάλαντα βέβαια. Άλλ' οι νέοι, οι μαθηταί που θα έσκέ-πτοντο όπως σκέπτομαί τώρα έγω και θα είργάζοντο διά να διαδώσουν την ιδέαν, θα έκτυπόσαν την δυστυχίαν και την αβλιότητα εις την ρίζαν της. Τι σημαίνει ναποφυλακισθ, έντε — δέκα φυλακισμένοι δια χρέη; Το ζήτημα είναι ναποφυλακισθ, όλοι διαμιάς και να μη φυλακίζωνται πλέον ποτέ. Με άλλους λόγους να καταργηθ, ή προσωπική κρά-τησις των όφειλετών.

Αυτός είναι ό μόνος βέβαιος τρόπος, τα άλλα όλα — και τα κάλαντα, — είναι προσωρινά και μάταια. Αυτό που γίνεται σήμερα, αναγνωρίζεται ότι είναι άδικον, σκληρόν, παράλογον, βαρβαρόν. Να φυ-λακίζεται ένας άνθρωπος διότι δεν έχ, να πληρώσ, τα χρέη του, ή να έξακο-λουθ, να κρατηθ, εις την φυλακήν, και

αφού εξέτισε την ποιήν του, διότι δεν έχ,ει να πληρώσ, τα έξοδά του! Σας συγκινεί πολύ, πάρα πολύ, τόνον που αποφασίζετε να τραγουδήσετε στους δρό-μους και στις εισόδους και στους προ-θάλαμους, διά να έλευθερωθούν μερικά. Άν σας συγκινήσ, όμως ακόμη περισ-σοτέρον, — και αυτό θέλω, — τότε θα συλ-λογισθ,τε: Διατί να γίνεταί έτσι; Διατί ή κοινωνία να είναι τόνον καλά οργανω-μένη και να έχ, τόνον βαρβαρούς νόμους; Δεν είμπορεί άρα γα ναλλάξ,;. Διατί όχι; Οι άνθρωποι δεν κάνουν τούς νό-μους...

Αμα σκεφθ,τε έτσι, είναι αδύνατον να μη μεταδώσετε την σκέψιν σας και εις άλλους. Αυτά τα κάλαντα θα λέτε... Άργότερα, μάλιστα, όταν θα είσέλθετε εις την κοινωνίαν, θα ήμωρετε να ύ-ποστηρίξετε την ιδέαν σας σοφώτερα, καλλίτερα, δυνατώτερα, εις την Έκκλη-σίαν, εις το Συγρόλειον, εις το Θέατρον, εις τον Τύπον. Και θα πείσετε πολλούς. Και αυτοί πάλιν θα πείσουν άλλους. Και έξασμα μίαν ήμέραν, οι περισσοτέροι, ή πλειονοψηφία των ανθρώπων, θα εύρε-θούν σύμφωνοι με την γνώμην σας. Τότε το ζήτημα τελειώνει. Γίνεται ένας νόμος νέος, και ό βαρβαρός παλαιός καταρ-γείται.

Με αυτόν τον τρόπον θαλλάξ, ή κοι-νωνία. Με αυτόν τον τρόπον θα λείψ, σιγά σιγά κάθε βαρβαρότης και κάθε δυσ-τυχία. Και σεις που είσθε νέοι, άνθρω-ποι του μέλλοντος, πρέπει να ξεύρετε και να είσθε από τώρα θερμοί θιασώται των εύγενών και ώραιων γεωτερισμών.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΟΛΙΣΜΑΤΑ

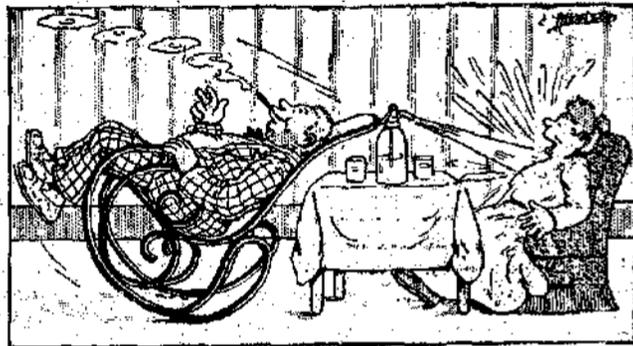
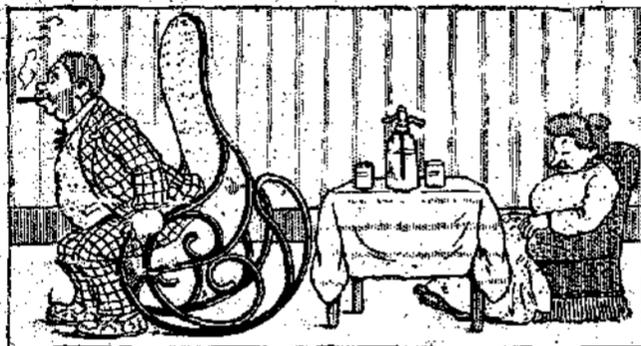
Τριγυρίζω πρωί-βράδυ στο κατάφυτο λειβάδι. Ο αέρας με τί χάρη σε δρασιζει αλήθινή μ' εύωδιά από το θυμάρι κι' απ' τη χλόη την πυκνή.

Και στα δένδρα τα περίσσια που και που τα κοκαρίσσια της κορφής των χαμηλώνουν, και τος δάσους τα στρουθιά κελαιδούν και ζευγαρώνουν σε φυλλάματα βαθειά.

Στο βουνό σηλιά θα 'δητε, μέσα σιάζουν σταλακτίται και βυάκια κελαροζούν και νερά από την αηγή Άγριοσούλοδα άνθίζον και στολίζουσε την γη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ

Αφού εκλάσσαν και ήσαν εις τό τέλος από ένα ποτηράκι κρασί με σέλις διά τό στομάχι, ή μὲν κυρία Ἀγαθοπούλου ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν πολυθρόναν της, ὁ δὲ κ. Ἀγαθόπουλος ἠτοιμάσθη νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὴν ἰδιάν του, διὰ νὰ κανίση ἡσυχὰ τὸ πούρου του.

Ἀλλὰ ὅσο σιγά καὶ ἂν τὸ ἔκαμε, διὰ νὰ μὴ διακόψῃ μὲ κανένα κρότον τὸν γλυκὺν ὕπνον τῆς συμβίας του, ἡ κ. Ἀγαθοπούλου ἐξέπνευσεν ἄμεσως τρομαγμένη καὶ ἐσφοδισσα. Διότι ἰδέθη κατάμουτρα μίαν ψυχρολούσαν ἀπὸ σέλις. Πῶς αὐτὴ; Ἡ εἰκὼν αὐτὴ τοῦ λέγει.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ ΤΟ ΔΩΔΕΚΗΜΕΡΟ

Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ ἦρθαν αἱ φιληνάδες τῆς Κυραμάνας μου στὸ σπίτι μας νὰ τὴν ἰδοῦν γιὰτ ἦσαν ἀνήμπορη, καὶ ἄρχισαν τὰ γιατρολογήματα ἢ μιὰ τῆς ἔλεγε νὰ βάλῃ ποτήρια στὸ κορμί, ἢ ἄλλη νὰ τριφτῇ μὲ σακί καὶ πιπέρι καὶ νὰ ρίξῃ κ' ἕνα ποκάρι μαλλί ἀπλοτο στὸ κορμί, κ' ἄλλη ἄλλα.

Τῆς Κυραμάνας μου τῆς ἄρεσε ἡ συντροφία καὶ τὲς κράτησε ὅσο πού ὑψώσασε. Ἡ φωτιά ἔκαμε καμίνι στὴ γωνιά, οἱ καφέδες δούλευαν ἀνατάκωντα, ὕστερα ἦρθαν κ' αἱ τηγανίτες ποῦ ὅλα τὰ σπύγια κἀνοῦν αὐτὴ τὴν ἡμέρα γιὰ τὰ σπύρια τοῦ Χριστοῦ, καὶ πῆραν δρόμο αἱ παίνιες γιὰ τὴ μητέρα μου ποῦ τὲς ἔκανε κ' αἱ εὐχὲς γιὰ τὴ χρονιάρα τῆς μέρας. — Χαρὰ στὰ χέρια σου, νυφούλα μου! Ἄμ' ἄφρατες καὶ ζαχαρένιες τὲς ἔκανες! — Χρόνους πολλοὺς, χαρούμενη, μὲ τὸν ἄντρα σου, μὲ τὰ παιδιά σου. — Καλὰ γηράματα, καὶ σὺ γρηά, μὲ τὰ παιδιά σου, μὲ τὰ γυγνία σου καὶ περαστικά σου. — Καλὴ γυώμη, παιδιά, καὶ καλὴ τύχη μὲ τοὺς γονεὺς σας νὰ ζῆσετε, νὰ γεράσετε.

— Ἄ! μαρὲς, λέει ἡ Μπαζμπολένη, πῶς θὰ πᾶμε, χαλασιά μας, στὰ σπύγια μας νύχτα καὶ θεοσκότεινα ἀπόψε, ποῦ ἄρχισε καὶ τὸ διαδεκάμηρο; πῶς θὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ λάκκο ποῦ θὰ μᾶς πάρουν τὰ ζωτικά καὶ τὰ ἰσκιώματα τῆς φωνῆ μας;

— Ἄντις μαρὲς, λέει ἡ Γασπονίτσα, γέραςες, καμίνι, κ' ἄκομα μὲ τὰ μυαλά ποῦ γεννήθηκες εἶσαι. Ἐγὼ νυχτώσῃ ἐγὼ χιλιάδες φορές σὲ ποτάμιες καὶ σὲ ρέματα τέτοιες μέρες καὶ τίποτε δὲν εἶδα. Στὸν καιρὸ μας τὰ πιστεύαν αὐτὰ οἱ ἀνθρώποι μὲ τὴ σκόουραμένη γυώμη,

τώρα ἀνοίξεν ὁ κόσμος τὰ μάτια του. — Τώρα, λέει ἡ Παγωνίτσα, διαβόλησαν οἱ ἀνθρώποι πέρα καὶ πέρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει δουλειὰ ὁ ἀνάθεμά τος στὸν κόσμῳ. Τὶ ἔχω πάθῃ ἐγὼ μία φορὰ στὴ βροχὴ ποῦ κόνταψε νὰ ξεραθῶ ἀπὸ τὴν τρομάρα μου.

— Σώπα, μαρὲς, λέει ἡ Κυραμάνα μου, ἀκούν καὶ τὰ παιδιά καὶ τρέμουν ἀπὸ τὸν ἰσκιὸ τους ὕστερα.

— Ἀκούτε, παιδιά, γυρίζῃ ἡ Γασπονίτσα, μιὰ ἀντρογυναίκα ποῦ μ' ὅλα τὰ ἐβδομήντα τῆς τὸ κορμί τῆς τὸ κρατοῦσε λαμπάδα ἀκούτε παιδιά, μᾶς λέει, τὰ μυαλά τῆς Κυραπαγωνίτσας εἶχα κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ στὰ νειάτα μου κ' ἄφηρα καὶ μ' ἄρπαξαν οἱ κριποχωρίτες τὰ μῆλα μαζὺ μὲ τὰ καλάθια. Ἐβγαλαν πάγη, παιδιά μου, κέντε ἐξηνάιντες στὰ κριποχώρια μὲ μῆλα φορτωμένα στὰ μουλάρια μας ὅπως πᾶμε καὶ τώρα πολλές φορές γιὰ νὰ τὰ πωλήσωμε ἢ νὰ τ' ἀλλάξωμε μὲ γέννημα. Νυχτώσαμε σ' ἕνα χωριό, ποῦ νὰ ξενοχτίσωμε καὶ μεῖς; Τραβήξαμεν στὴν Ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ καὶ σὲ μιὰν ἄκρη στὸν Νάρτηκα μαζωχτήκαμεν ἐκεῖ νὰ κοιμηθῶμε. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν καὶ τὸ κοιμητήριο τοῦ χωριοῦ, τοιχογυρισμένο, κ' ἔβγαγε κάπου κάπου καμινιά καντήλα ἀπὸ τὰ μνήματα.

Θὰ ἦταν παρασμένα τὰ μεσάνυχτα ὄντας βλέπομε καὶ κηθ' ἂν ἀπὸ τὸν τοῖχο καμινιά δεκαεὶα τρισκατάρατοι κουλουρισμένοι μὲ ἄσπρα σινδόνια κ' ἄρχίζουν νὰ χορεύουν ἀγνώστια μας τραγουδώντας:

Ἀφόντας γυνηθῆκαμεν
Μῆλα δὲν ἐράγαμεν.
Τὴν ἄνασθηθῆκαμεν
Τώρα θὰ χορτάσωμε.

— Οὐ! οἱ βροκολάκκοι! φωνάζῃ μιὰ ἀπὸ μᾶς. — Δὲ χρειάζονταν ἄλλο, παιδιά μου. Γενήκαμεν ὅλες κουδάρι ἢ μιὰ ἀνάμεσα στὰς ἄλλες σὰν τὰ σκουλήκια. Κλείσαμεν καὶ τὰ μάτια μας νὰ μὴν ἰ-

δοῦμε τίποτε κ' ὄντας ἀνοίγωμε τὰ στραβά μας, τί νὰ ἰδοῦμε; Μᾶς τὰ σήκωσαν οἱ παληοῦνθρωποι: ὅλα τὰ μῆλα μαζὺ μὲ τὰ σακκιά καὶ τὰ καλάθια. Δὲ μᾶς ἄφηκαν τίποτε. Πέρνομε τὰ μουλάρια μας σύνταχα κ' ἐδῶ πᾶν οἱ ἄλλοι, ἤρθαμεν-στὰ σπύγια μας σὰν καρβοτσικισμένες. Ὑστερα μάθαμεν ποῦ μᾶς γέλασαν οἱ παλ' ἀνθρώποι: μὲ τὶ κατὰλαβες; Ἡθελὰ νὰ εἶχα τὰ μυαλά ποῦ ἔχω τώρα καὶ νὰ βλέπων τί φορτωτήρα θὰ δούλευε. — Ἀς ἔξαναγείνω νύφη, εἶπε μιὰ, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ προσκυνῶ. Δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτὰ π' ἀκούτε, μᾶς ξαναλέει, παιδιά, γιὰ ἰσκιώματα ζωτικά καὶ βροκολάκκοις ὅλα φέματα εἶνε καὶ νὰ μὴ σὰς ἰδρώνῃ τ' αὐτὴ ἀπὸ τέτοια πράγματα. Καλὴ νύχτα σας κ' αὔριο μὲ υγεία.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΦΥΣΙΚΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ."

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ: — Ὁ γάμος του θὰ γίνῃ σήμερα.

Ἦτο νὰ γίνῃ γηάς. Μὲ τὰ γιορτινά του ἦτο ἔτοιμο. Μόνο τὴ μνηστὴ του ἀπεριμενε, κ' αὐτὴ δὲν ἦλθε. Μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀργήσῃ. Μεγαλόπρεπο, περπατᾷ μ' ἕναν ἄσπρα Ἰνδοῦ μαγαραγιὰ καὶ φορεῖ ἐπάνω του τὰ πλούσια δῶρα ποῦ συνειθίζονται. Ἡ ἀγάπη ζωηρεύει τὴν λάμψῃ τῶν χρωμάτων του, καὶ ἡ τοῦσα τῶν φτερῶν ποῦ ἔχει στὸ κεφάλι, σγοτρέμει σὰν λύρα.

Ἡ μνηστὴ δὲν ἔρχεται... Ἀνεβαίνει ἐπάνω στὴν στέγη καὶ ἀγναντεύει κατὰ τὸ μέρος τοῦ ἡλιου. Βγάζει τὸ διαβολικὸ του λάλημα: — Λεῶν! Λεῶν! Ἐτσι καλεῖ τὴ μνηστὴ του. Δὲν βλέπει ὅμως νὰ ἔρχεται τίποτε καὶ κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ. Τὰ πουλιά συνειθισμένα πιά, δὲν ἀνασηκῶνουν κἂν τὸ κεφάλι. Ἐβαρέ-

θησαν νὰ θαυμάζουν. Σανακᾶτεβαίνει τότε κ' αὐτὸ στὴν αὐλή, τόσο βέβαια πῶς εἶνε ὄμορφο, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μνησκαλήσῃ.

Ὁ γάμος του θὰ γίνῃ αὔριο. Καὶ μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάνῃ ἔως τότε, πᾶσι κατὰ τὴν ἐξωτερικὴ κλίμακα. Ἀνεβαίνει σιγά-σιγά τὰ σκαλοπάτια, σὰν νὰ ἦταν σκαλοπάτια ἐκκλησιᾶς, μὲ βῆμα τελετή.

ποῦ εἶνε βαρεῖα ἀπ' τὰ μάτια ποῦ δὲν μπόρεσαν ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ πάνω της. καὶ κάνει καὶ ξανακάνει δοκιμὲς τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

Ἡ ΠΡΑΣΙΝΗ ΣΑΥΡΑ: — Φρεσκοβαμμένη!

Ἡ ΚΑΤΣΙΚΑ: — Κανεὶς δὲν διαβάει τὸ φύλλο τῆς «Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως» τὸ τοιχοκόλλημένο ἐξω ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο.

Πῶς κανεὶς; ἡ Κατσικα. Ἀνασηκῶνται στὰ πιανά της πόδια, ἀκοιμᾶ τὰ μπροστινὰ στὸ κάτω μέρος τῆς Ἐφημερίδος, τρεμολογοῦν τὰ κεφάλια της καὶ τὰ γένεα της καὶ κουνεῖ τὸ κεφάλι της δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ σὰν γερῶντισσα κυρὰ ποῦ διαβάσει. Ἀφού διαβάσῃ, ἐπειδὴ καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ μυρίζει ὄμοια ἀπὸ φρέσκα κόλλα, ἢ κατσικὰ τὸ τρώγει. Δὲν πᾶνε ὅλα χαμῆνα στὸ δῆμο... (Jules Renard)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀπὸ ἕν ναυάγιον

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ, ἀπὸ φωτογραφίαν ἀντιγραμμένη, παριστᾷ ἕν σωσίβιον, τὸ ὅποῖον εὑρέθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Βίρηνικου Ὀκεανοῦ. Τὸ πτόμα ἐνδὲς ναυαγεῦ συνκρατεῖτο ἀπὸ αὐτὸ τὸ σωσίβιον, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά. Ποῖος εἰξεθέρει πῶσας ἡμέρας νὰ ἐπόλαισεν ὁ δυστυχῆς ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἕως ὅτου ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐξάντησιν καὶ τὴν κτεῖναν!..

Μία πυροσβεστικὴ ἀντέλια

Ἡ πόλις Ματαμόρος τοῦ Μεξικου ἔχει μίαν πυροσβεστικὴν ἀντέλιαν ἀπὸ τὰς ἀπλουστέρων. Ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἕνα βαρέλι, συρμένον ἀπὸ ἕνα μουλάρι! Ἀπὸ πίσω ἀκολουθεῖ ὁ πυροσβεστής μὲ ἕνα κάδδον, τὸν ὅποῖον γεμίζει νερὸν ἀπὸ τὸ βαρέλι καὶ τὸ χύνει διὰ νὰ σβύσῃ τὴν φωτιάν. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δὲν τὸ κατορθώνει καὶ πολὺ γρήγορα...

Μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη

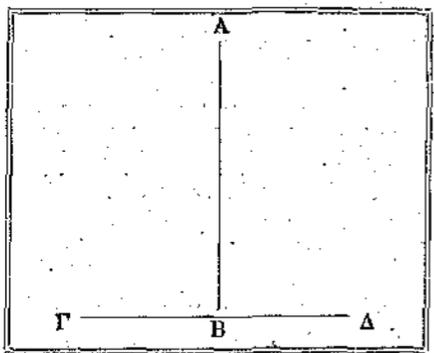

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ τοὺς ὀπαλλήλους μιᾶς Τραπεζῆς, μεταφέροντες μὲ ῥεγά χροματικῶν ποσῶν εἰς χρυσὰ νομίσματα ἐντὸς αἰθρῶν κίβωτιων.

Εἶνε δεμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον δι' ἰσχυρὰς ἀλύσειας πρὸς ἀπερρυγὴν πάσης ἀπειρίας κλοπῆς καὶ φευγάλας. Μεγάλῃ, βλέπετε, ἐμπιστοσύνη!..

Ὀπτικὴ ἀπάτη

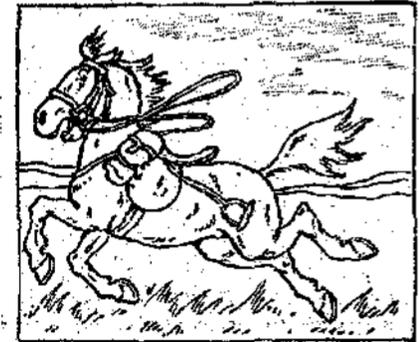
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου

Πολλὰς τοιαύτας εἰκόνας ἐδημοσιεύσαμεν ἕως τώρα. Ἀλλ' αὐτὴ ποῦ μᾶς στέλλει ὁ φίλος μας Αἰσώπος εἶνε ἡ ἀπλουστέρων καὶ περιεργότερων.

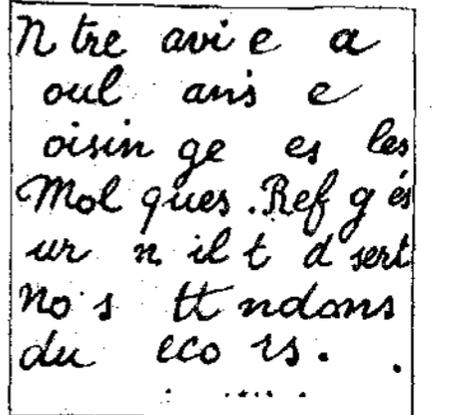
Ἡ κάθετος ΑΒ δὲν σὰς φαίνεται πολὺ μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν ὀριζόντιον ΓΔ; Ἄν τὰς μετρήσετε διωες, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἴσαι!

Ἑβδομαδιαιοὶ Διαγωνισμοὶ Α'. Μαγικὴ Εἰκὼν

Ὁ ἵππος τρέχει! ποῦ εἶνε ὁ ἵππεύς;

Β'. Γύμνασμα διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν

Αὐτὸ εἶνε ἐπιστολὴ ναυαγῶν, ποῦ εὐρέθη εἰς τὴν θάλασαν, μέσα εἰς μίαν φιάλην. Τὸ νερὸν ἔσβυσε πολλὰ γραμματα. Πρόκειται νὰ εὑρεθῶν, καὶ ἀφού συμπληρωθῇ οὕτω τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς, νὰ μεταφρασθῇ. Πρὸς εὐκολίαν σας σημειοῦμεν ὅτι τὰ λείποντα γραμματα εἶνε 23.

Ἀπόδειξις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Βαρσαρίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μὲ μίαν δεκάδραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅποιον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς; λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσομενον δι' ἐν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης τοῦ 4ου φυλλαδίου

Ὁ ὑπηρετῆς εὐρίσκειται μεταξὺ τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ φωνάζοντος κυρίου, φαίνεται δὲ ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Αί νιφάδες χοροπηδούν, και τέλος πέφτουν κάτω, οι κλάδοι των δένδρων γέρνουν όλιγον από το βάρος της χιόνου...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Δύο φίλοι ακολουθούσαν τον ίδιον δρόμο μέσα εις ένα δάσος. Έκει πού επήγγειναν βλέπον εναν άνθρωπο...

ΤΑ ΣΥΝΩΝΥΜΑ

Εις το σχολειον ενός χωριού διωρίζετο νέος διδάσκαλος ο δεκαετής επαθετο. Ο διδάσκαλος αυτός, μη θέλων να παινή, επάνοησε το εξής τέχνασμα...

Ο ΕΦΗΒΟΣ

Άνάμεσα στα μάγματα το πλαστικό κεφάλι Ακαλογέρνει ο Έφηβος στα χέρια του...

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

Κατά την πρό πέντε ετών εορτή των γενεθλίων του γερμανού αυτοκράτορος, εις το Κάμερουν, ο μαύρος ιθαγενής...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Δύο νέα έργα του παρουσίασαν εις αδιόρθωτος συγγραφέας εις γνωστόν κριτικόν με την παράκλησιν να το αναγνώση και να το εισηγέται...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεμπόλια, τί θα πης στην καλή σου θεϊσσα, αν σου δώσω μια κουταλιά γλυκό;

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Εν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ κάλιωσ διδάσκαλος ἔρωτᾷ τὸν νέον: Ἄ ερωτήεις: Πῶς ἐξηγεῖται τὸ Οὐκ οἶδα...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38, ὁδὸς Ἐθναίων τῆς ἡγ. Ιανουαρίου 1911 Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Η Διάπλις εὐχαρίσται ἐγκαρδίως τοὺς φίλους...

ΤΙΜΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἐπ' εὐκαίρῳ τοῦ Νέου ἔτους, ἡ Κυβέρνησις ἐπαροσημοφόρησεν εἰκοσιτρεις ἀπὸ τοῦ διαπρεπευτέρου ἑλληνισ λογιῶν, ἀπὸ τὰς μακρὰς ἀειδῶν...

Ἰδὲ ἐπαίχθη ἡ χωριότητά μου... Τὴν νῦν ἀρχοῦντίν ὑπὸ τῆς Πολιτείας πρὸς τὰ ἑλληνικά γράμματα, ἀπὸ τῆς ἐπιτοῦ αὐτῆς...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ [Ὁδὸν εὐνοίας δημοσιεύεται, ἄν δὲν ἀνοδοῦνται ἀπὸ τὸν ἀνοτιέριον...

53. Μεταγραμματισμός

Νῆσος ἴσται τῆς Τουρκίας
Ὅπως ἴσται ἂν ἀναγίγῃ.
Ἀν τὸν πόδα μου ἀλλάξῃς,
Ἄνθος ἢ θά σχηματίσῃς.

54. Ἀναγραμματισμός

Δούλος δυστυχῆς δὲν θάμουν,
Μόνον αὐ ὁ κύριός μου
Ἦτο πρὸς ἐμὲ ὡς λέγει
Ὁ ἀναγραμματισμός μου.

55. Ρόμβος

= Σίμφωνον.
= Ἀγωνισμῖα.
= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
= Ὄνομα ἀρχαίας νῆσος.
= Νομοθέτης.
= Ἀγωνισμῖα.
= Σίμφωνον.

Καὶ καθεύς ἀναγινώσκονται ταῦτά.
Ἐπιπέδη ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου Φαουρίου

56-60. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ὄμο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζεις ἄλλας τόσας λέξεις:
πόδος, ὄμοιος, ὄμοιος, ὄμοιος, ὄμοιος.

61. Ἀρκεμητική διὰ λέξεων

Κυρηναῖος φιλόσοφος — Οὐσιαστικόν = Θιός
[ἀρχαῖος +
Ἄντικωνμία — Ἄντικωνμία. = Ἄρθρον οὐδ. +
Ἀρχαῖος ποιητής — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου = Σύν-
δαμος +
Ποταμός — Κάτωκος ἀρχαῖος χώρας = Ἀ-
[ρισημητικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἦρος τῆς Μεσογῆς.
Ἐπιπέδη ἐπὶ τῆς Ἑλληνητικῆς Καρδίας

62. Ἀκροατικὴ ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωτέρω
λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἕνα τῶν Μηνῶν:
Φρόνιμος, ἰσχυρὸς, καθαρὸς, ἐνυπλόφρων,
ἔνιος, μερικὸς, ἄφρων.

Ἐπιπέδη ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῶν Βαλκανίων

63. Ἑλλεισομόφωνον

ἦε - ἰέ - ἀη

Ἐπιπέδη ἐπὶ τῆς Ἐλευθερίας

64. Γέφυρος

ο ο S S χ'
ο H ο S S χ' τιν χ'
ο ο S S χ' χ'
ο ο S S χ' χ'

Ἐπιπέδη ἐπὶ τοῦ Ζήτου ἢ Ἐνώσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν ἐλλήνων 49 καὶ 50
516. Ἄντωνις (ἀν, τῶν, ἰς.) — 517. Ρέ-
χις - χάρις. — 518. Ἀδμία - λαμία. — 519. Ἡ
σκά.

520. Αἶμα ΠΑΤΡΟ-
ΓΕΡΑ ΚΑΘΕ (Πάρος, τερ-
ΜΕΔΙΝΑ κός, ρίκος, ἰλάς,
ΑΡΙΑΔΝΗ κός, λούτος, Σπᾶ.)
ΑΝΔΡΟΣ — 522-525. α' 356-
ΑΝΟΙΑ 323 π.Χ. β' 1672-
ΗΣΑΥ 1725 μ.Χ. γ' 270-
337 μ.Χ. δ' 1769-
1821 μ.Χ. — 526.

ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ-ΠΟΤΙΔΑΙΑ (Πάρος, ἌΟρτι,
ΡοΤτροδάμη, ΔορΓιτιανός, Ἀρχ[ἄμους, Λου-
κιανός, Ἰρλανδία, Σηκουάν[ἄς.] — 527. Πλ,
Πλ, λαμὰ σαβαθανί. — 528. Πέρος ἐπιπέδη
μὴ ἀποδεικνύων (Πετ - Ρᾶς - ἰπλ - τέ λτ-μτ ἀπὸ
δλ - λυών.)

529. Κομήτης (κόμη, τῆς.) — 530. Σίγμα-
σάγμα. — 531. Ὄμοιος - ὄμοιος.

532. Σ ΜΥΣ ΑΡΗΣ
ΣΥΡΟΣ ΡΗΜΑ
ΣΟΣ ΗΜΑΡ
Σ ΣΑΡΑ

534 - 538. Διὰ τῶν ΣΚ: σκόμος, σκιά,
σκόμβρος, σκόπος, σκάτω. — 539. ΜΗΑΕΝ
ΑΓΑΝ (Μυρτός, Ἦττα, Δίχα, Ἐγγρατής,
Νάσος, Ἀντίθετος, Ρενναῖος, Ἀραῖος, Νο-
θρός.) — 540. Καλλιστόν ἢ παιδεία κτήμα βρο-
ταῖς. — 541. Ἡ Ἑβραῖα εἶνε ὄρατα (Ἡ ἐλ
6' ἔτη - φέι ναί - ὄρατα - ἄ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰδιότροπος Ἐπιπέδη, ἄριμος, παρακαλῶ,
γράφει γράμματα ἐκαστῆς καὶ γυν-
αμικόν. Ἐμὰι ληπημῶς ἐκ παραπομπῆς. —
Elie Joachimopoulos b. p. 107, Cons)rie.

Ἐπὶ τῶ νῆφ ἴτε εὐχόμαι εἰς ἅπαντα τὸν
Διαπλαστικὸν χρόνον χροβία πολλὰ ἰδιαι-
τέρως εἰς τὸν Μικρομῆγαν καὶ τὴν Μετά-
χρον — Θεσσαλὸς Ὀχυρωτής. (1Α', 24)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διὰ-
πλάσεως τοῦ 1910,
κόκκινα μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὁ-
σους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν εἰς βι-
βλίον τὰ φυλλάδιά των, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γρα-
φεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρο-
μικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ.
1,75.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΟΠΘΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀρονοίας
Ὅδος Λόρου 8α
Ὅροι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

ΕΒΡΩΜΑΛΙΑΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΑΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 4 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὴν σελίδα 49]
ΑΘΗΝΩΝ Θέσταις 1. Κυρία, Γεν. Ἐπιπέδη,
Ἀναστασία 1. Ἀναγνώστη, Γεν. Ἐπιπέδη
(3,4), Χρ. Μπαλαστέας (3), Σπυρ. Β. Μπουτσού-
νης, Στέλλε Βουρδουμπῆ, Πλ. Σα. Κωνσταντίνου, Ἰωάν.
Ζ. Ἄρτος, Γ. Ζαλοκώστας, Ἠγήσας Μισσομασουλῆ,
ΠΕΡΑΪΩΣ Κωνστ. Θ. Σαργάνης, Γ. Πηλῆιδης,
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΙΓΙΟΥ Ἰωάν. Κυριακόπουλος (3)
ΑΔΙΒΕΡΙΟΥ Γεν. Ν. Κυριακόπουλος
ΑΝΑΡΟΥ Ἰωάν. Μ. Δερμιτζῆς (3), Α. Κα-
σταράς (3)
ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΣ Ἰωάν. Ε. Καρκαλάς
ΚΑΛΑΜΟΥ Μιχ. Ν. Κυριακόπουλος
ΚΕΡΚΕΡΑΣ Σπυρ. Α. Μεταξάς
ΚΟΡΙΝΘΟΥ Θεοδ. Γ. Παπανικολάου, Φείξος Γ.
Γράστος, Μιχ. Α. Τηλέμαχος
ΛΕΩΚΥΡΕΙΟΥ Ἀσπασία Ἀνθ. Παλαγιανός
ΝΕΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ Ν. Α. Γεωργιανός
ΠΑΤΡΩΝ Σπυρ. Παπαμιμήτης
ΠΥΡΓΟΥ Μαργαρίτη Φύσας
ΣΥΡΟΥ Μιχ. Η. Καταμαρτυρῆς, Ἰωάν. Χρ. Μου-
τάκος, Θεοδ. Χρ. Μουτάκος Ἰωάν. Γ. Βελι-
σοπούλου, Ἰωάν. Θ. Βελισσοπούλου,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Ἐλευθέριος Παπακωνσταντίνου
ΕΠΙΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΚΑΝΑΡΕΙΑΣ Ἀλεξάνδρα Κωνσταντίνου
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Νικ. Δ. Παπαγιάννης (3), Ἀγγελῆ
Αθ. Λοβοντῆ (3)
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Μιχαὴλ Ρεβιθῆτας
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔΑ Νουσοπούλου τῆς Κάσου, Γεν.
Σμαρτῆς (3), Σοφία τῶν Δαβιδίου (3), Ἰωάν.
Παναγιώτης (3), Ἀντ. 1. Παπαγιάννης (3), Ἐλευθέριος
Δαμιανίδης (3), Ἰωάν. Χρηστιάδης (3), Ἐδωγγεῖ
Κοκκαλῆ (3) Ἀντ. Μανουριανός (3) Ἠγήσας Ἄδρα
(3), Ἐδωγγεῖ Δ. Σουρῆ (3), Ἀθανάσιος Τῆ Ἄδρα
(3), Ἐλένη Α. Σουρῆ (3) Ἀλεξάνδρος Ἰωάν.
Μιχαηλῆδης (3) Σπυρ. Παπακωνσταντίνου (3), Κερκυ-
ραῖος Ἄδρα (3), Σπυρ. Ἄδρα (3)
ΠΥΡΓΟΥ [Βουρδουμπῆ] Ἰωάννης Ζ. Παπαδοπού-
λος (3)
ΡΕΘΥΜΝΟΥ Μ. 1. Σαϊτάκης
ΧΙΟΥ Ἀνδρέας Σαμῆδης (3)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν ἐμμένων ὁδῶν τὴν λέξιν τὰ ὄνομα ἐπιπέ-
δου εἰς τὴν ἑλληνητικὴν καὶ ἐκτελεσθῶσιν οἱ ἔξῃς
ὄδοι: ΓΕΡΟΥ, ΒΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ὄδος Νικολάου
34, τὸ Ἀθήνας καὶ ΕΛΕΝΗ Α. ΣΚΟΠ-
ΛΙΤΟΥ τὸ Πορτ-Σαῖδ, ἐγγραφῆναι δὲ μὴν ἐπιπέ-
δου Ἰωάννου.
Πλοῦτος δὲ φ. 60 διὰ τὸν προσηλῆ διαγωνισμὸν

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΕΤΟΙΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1910

Με τὰς 428 σελίδας του. — Με τὰς 675 εἰκόνας του. — Με τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν», —
Με τὰ «Νέα καὶ Περίσρφα». — Με τὴν Σελίδα Συνεργασίας. — Καὶ με χίλια δύο ἄλλα.

Τιμήται: ΛΑΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. χρ. 8 — ΧΡΥΣΟΛΑΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. χρ. 10.

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

Ὁ ἄδικος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται ραμμένος (broché), μὲ χρωματικὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.